

С. І. Посохов, С. Ю. Страшнюк

Дрінов Марин Степанович

ДРІНОВ Марин Степанович (20. 10. 1838, м. Панагюріште, нині Болгарія – 28. 02(13. 03). 1906, Харків, перепохов. у Софії) – славіст, громадсько-політичний діяч. Дядько [Д. Дрінова](#). Член-кореспондент С.-Петербур. АН (1898). Навч. у Київ. духов. семінарії (1858–61), закін. Моск. університет (1865). У 1865–70 вивчав давні слов'ян. рукописи в архівах, б-ках і музеях Швейцарії, Австро-Угорщини, Ватикану, Італії, Сербії. Співзасн. Болгар. наук. товариства (1869). Повернувшись у Москву, 1873 захистив й опубл. магістер. дис. «Заселение Балканского полуострова славянами». Відтоді (з перервами) працював на істор.-філол. факультеті Харків. університету: від 1876 – проф. слов'янознавства. Водночас 1890–97 – голова істор.-філол. товариства при цьому університеті. 1876 захистив доктор. дис. «Южные славяне и Византия в 10 веке» (видана того ж року в Москві). 1877–78 – віце-губернатор Софій. обл., 1878–79 – міністр нар. освіти та духов. справ у складі Тимчас. рос. упр. Болгар. князівства. Брав участь у написанні першої болгар. конституції (1879), з його ініціативи Софію обрано столицею. 1879 повернувся до Харкова. Основоположник істор. науки у Болгарії, автор єдиної болгар. орфографії. Досліджував проблеми слов'ян. історії, літ-ри, етнографії. Почес. чл. низки слов'ян. АН і т-в, відзнач. рос. і болгар. орденами. Серед учнів – *Б. Ляпунов*, *Д. Матов*, *М. Халанський*. 2005 при Харків. університеті, де від 1988 проходять Дрінов. читання, відкрито Центр болгаристики й балкан. дослідж. його імені, встановлено мемор. дошку.

Основні праці

Исторически преглед на българската църква от самото и начало и до днес. Виена, 1869; Поглед върху происхождането на българский народ и началото на българската история. Пловдив; Виена, 1869; Съчинения: В 3 т. София, 1909. Т. 1; 1911. Т. 2; 1915. Т. 3; Избрани съчинения: В 2 т. София, 1971.

Рекомендована литература

1. Изследвания в чест на Марин Дринов. София, 1960;
2. Марин Степанович Дринов – професор Харьковського университета: Библиогр. указ. работ на рус. языке. Х., 1985;
3. Горина Л. В. Марин Дринов – историк и общественный деятель. Москва, 1986;
4. Марин Дринов. 1838–1906: Биобиблиографски указател и документално наследство. София, 1990;
5. Марин Дринов: Исследования харьков. ученых, посвященные 150-летию со дня его рождения. София, 1991;
6. Посохов С. И., Куделко С. М. Марин Дринов – професор Харьковського университета: Науч. наследие ученого сквозь призму формально-количествен. анализа // Україна і Болгарія: віхи істор. дружби. О., 1999.

Бібліографічний опис:

Дрінов Марин Степанович / С. І. Посохов, С. Ю. Страшнюк// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2008. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-21762>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).